

Publicerad 2018-01-03 12:34 av Solstrale

Nu tror ni att jag blivit skvatt galen - kan tänkas att jag har - jag började lyssna mycket tidigt på kampsånger - faktiskt redan i fosterlivet. - så jag tänkte berätta för er vad jag hörde och kände där
VAD JAG SKREV I FOSTERLIVET 1969 INNAN ALLT BÖRjade

mamma drack kaffe i enorma stora koppar - klunk efter klunk bälgade hon i sig - hjärtat bultande och svetten rann och tarmarna kved - det rasslade och prasslade och lät som bombanfall - där emellan hörde jag ord då och då som trängde sig in genom denna överröstande bullriga ljudmur - jag lade det på minnet sög in i min poet-hjärna allt jag inte visste då skulle uppenbara sig ...

en dag hörde jag bara till detta ljudande utanför och förstod vad som sades. en uppenbarelse att kunna fatta och sedan känna sig kunna förstå. det var större än det största som jag någonsin upplevt. det var större än att förlora synen eller att drunkna. det var större än att ligga på botten utan räddning fast bland sjögräs och huggtandade gäddor. att uppleva genom mammas mage vad som pågick utanför kändes som att vara ett med sin egen skapelse.

lösryckta fraser sattes samman och blandades. medan jag sov en stund då och då sorterade min hjärna bit för bit intrycket. av detta sammansattes de lösryckta ord jag hört till en mening och jag föddes till poet. egentligen var det poesi som jag hört men den blev min och den fastnade.

överheten skriker när undersåtarna sviker - de dricker flera liter när finanserna sig skiter - de serverar attentat med sallad uppå fat - nu ger de igen för hat och rat - nu står överheten där flat - undersåten stiger ej mera pigan niger och nu hon fräser som en tiger - på torsdag blir det palt den värmer när det är kallt - överheten har nu bara salt de har förlorat allt - nu har de sina sår när order ej mer går - överheten har fått sluta peka sin egen biff de nu får steka - ro själva stor tung eka - koka sina rara ärter och sluta klämma pigan på stjärten...

orden rann in med fart och fläkt medan mamma balanserade på lina. hon visste med sig att goda råd var dyra och steg undan för var enda myra. hon ville inte knoga och streta som de andra friherrinnorna gå på bjudning eller ta sig ett sekreterar jobb. det var inte för mamma va en snobb. min mamma. lilla mamma hon stanna hellre hemma och damma. hon ville finnas där för oss men sågs ned på och slet sig loss. ut på landet skulle vi fara och det blev med besked en riktig mara. vännerna de svek för de tyckte inte om att hon var sentimental och traditionell. kände i magen där jag låg som om hela sceneriet jag såg ...

det finns ingen lycka - livet i sorger smycka - glädje ifrån dig ryckas - när de snor den behövandes krycka - plötsligt ska du fatta - de håller i sig en hel ölplatta - sedan spyorna får kärringen kratta - söka finna livet förlorat under en matta - du skall plocka russinen ur kaka - riva håll i alla lakan - det ska vara anarki det har väl inte gått någon förbi - välja lust eller försakan - poeten syddes fast i vita duken - där rann meningen

förlupen - bäst att ringa snuten när löständerna far ur truten - vem är det som bestämmer - kaviartuben på mitten klämmer - vad de ser är bara flimmar - överheten i ett skimmer - du ska arbeta som de andra annars vi medsystrar dig klandra - ska du icke vara med i könskampen - ja då får du inte vara med oss ... orden avbröts mot fågelkvitter...

nu satt mamma med mig i magen på en brygga utanför Luleå och tårna hennes smekte vattenytan. helt frigjord och lycklig satt hon och söp in den klara sjöbrisen. allt medan pappa söp vidare från gårdagens midsommarfirande spelade fotboll med kusinerna och raljerade över världspolitiken. den dagen bröt pappa foten och så fick det lugnet att återbörjas till familjeidyllen. kvar blev en proletär epok i huset. min storebror jagade runt och rev ned det mesta skrek obegripliga ordföljder mellan glesa tandgluggar. mamma stod ensam om dagarna och sena kvällarna medan pappa arbetade som postis. på kvällarna spelade han runt om i Norrbotten med sitt band. ännu hade jag inte en aning om vad en käftsmäll ville säga.

överheten börjar plana ut - ingen går mera sjuk - sjuka ska slita och streta annars kan man petas - alla människorna ska betraktas lika - drömmen om att det inte skall existera fattiga och rika - nu har alla blivit radioaktiva - de sitta på sin egen tron och skriva - orden har fått tillbaka sitt egenvärde - nu minns plötsligt alla vad de lärde - slit dina ord loss från papper och bruka dem var tapper - du ska bidra till kollektivet och inte sitta där slapper ...

roundup och pesticiderna sprayades varvat med DDT och klorex 55. hjärnorna gick i bitar fick sättas ihop med nitar. vissa föddes med hjärnan utanpå eller saknade kranium. själva nyheten gjorde gravida illamående så de gavs Neurosedyn. tidernas värsta miljöskandaler regnade över jordens alla hörn. mamma stod med nyllet i myllan på den tiden. det susade i öronen och gungade i benen på väg upp för trappan in in i stugan. hon tog sig för pannan och ropade sig hes. det hjälpte inte för alla var på jobbet.

min storebror hade varit själv där i stugan en stund. två år och full i experimentlusta hade han klätt golvet med de sista kvarvarande havregrynen. i min position i magen denna oktobereftermiddag hörde jag all sköns ljud bubbla och skalda. svordomar hörde jag här för första gången. jävla anamma, för i helvetes jävlar, satans ungjävel, far åt helvete, förbannade grobian, här ska du få ett kokt stryk och en del scensurerade uttryck. mamma slog såklart inte storebror men fick total panik med tanke på att pappa köpt en ny gitarr för tusenlappar på avbetalning. mamma såg sig död denna dagen och utsvulten tiggandes längs Storgatan i Luleå.

vintern rasade och min storebror fyllde två i slutet av november. nu bodde de på tunastigen och planerade att flytta till Hertsön. men först skulle jag komma till världen den 23 december 1969. denna dag fick jag namnet Eva om det var rätt namn? kanske... har aldrig velat byta. mamma blev rädd för sina extrema känslor av kärlek till mig för min bror var två och modersbunden. pappa jublade i veckor och skröt om min tillkomst. farmor blev inte vidare poppis med dessa yttringar då ett barn skulle ju kunna bli bortskämt. än värre yttrade farmor att jag skulle på kuppen bli högfärdig av allt pjosk. där slutade min enkla väg mot livet. min hörsel min goda syn och förmåga att suga i mig beröm kompenserade frånvaro av bekräftelse för att vara ett älskat barn.

nu hade jag en plats i en familj som växte allt medan jag själv fick uppleva att bli förminskad av kultur, kutym, sexism, fördomar, förakt för framgång, hat mot fantasin och rebelliskhet. jag svalde inte kroken om man så säger. jag härdades av knytnävarna sparkarna hånet och glåporden. jag övade upp färdigheter att motstå påhopp och slag. jag slog aldrig tillbaks men slogs för mitt liv och min existens. naturen skyddade och lisade mina inre mjukdelar som jag ännu inte var medveten om var min katalysator i livet.

hjärtat ville brista av beundran då jag fick en lillebror två år senare 1971. denna lilla krabat som snusade vid mammas bröst och som fick allas gillande och tröst. släkten var stor och kusinerna, tremänningarna och bryllingarna var många. med två bröder och mest pojkar som fötts de senaste decennierna var jag ensam tjej. detta formade mig till en pastisch av en piprökande vis gammal fiskargubbe med vegamössa. det fanns ingen annan roll att ta som avdramatiserade så gott som allt tjejigt. håret trillade till och med av i all inbillad testosteronstinnhet glupskhet och svordomskunnighet. mamma klippte av mig testarna och gav mig en pojkaktig framtoning. det var inte svårt att bli tagen för kille innan heller.

mitt flickrum var ärvda leksaker, kläder och attribut förknippade med pojkar dvs mina kusiner och min brors ärvda attiraljer. med mitt korta hår skinnpaj manchesterbyxor och brokig skjorta kunde jag kamouflera mig. dock hade detta att göra med att en manlig bekant till min pappa förgripit sig på mig som liten. jag gjorde även uppror emot min mamma som var hemmafru och som inte ville lämna hemmet eller oss. jag ville ofta lämna hemmet och övade mig dagligen på små frigörande flyktförsök. jag tränade min kropp och slogs med storebror. jag isolerade mig ute i skogen eller ute på sjön under dagarna.

under dessa år av träning i att klara mig själv och lita på att jag kunde ta hand om mig lärde jag mig att vara självständig. det var inte som en protest eller ett rebelliskt uttryck att jag visade på prov att jag kunde klara att livnära mig på ingenting. farfar backade upp mig och fyllde mig med färdigheter. jag utvecklade en relation som fungerade med farmor trots hennes inställning. jag lärde mig fiska, rensa fisk, salta och röka den. lärde mig av farmor att laga mat, duka och hålla bjudningar. farmors syster lärde mig göra palt och kardemummasnurror med glasyr och hennes man lärde mig göra upp en eld utan tändstickor. min bror blev förstörd av och mobbade mig så som det sig bör.

under denna epok då jag växte upp var det liksom en underförstådd mening att vuxna skulle låta barnen fostra och klara sig själva. föräldrar uppmanades att inte lägga sig i och ge barnen fria möjligheter att lösa problem, konflikter och bråk. och vi fick inte lära oss att hålla ihop som syskon för slagen gick för hårt åt oss och såren blödde ymnigt. ingen såg eller ville se eller höra vad som var orättvist och fel. man gick där med en klump i magen rätt genom skolåren och kallades för hora, slyna, äckel, luder, knulldocka, patetisk diva, jävla rötägg, skitunge, sadisthona, stalinistsvin och en uppsjö för den tidens vokabulär.

det hördes svagt inom mig ett minne av ljud som ville ut. vi hade ett piano hemma och hos farmor och farfar hade de alltid glädje och gamman när de lirade ihop farfars bröder deras ungar och kamrater. jag spelade det jag hörde inom mig. jag ville spela med de stora men noterna för piano kunde jag inte läsa. vid tre års ålder hade jag fått en metkrok i höger öga och bar lapp för det friska ögat för att inte förlora synen. därför var jag

efter i skrivning, läsning och notläsning. jag kunde läsa en not i taget men inte komplicerad ackord så som i pianonoter. farfar föreslog då tvärflöjt. jag hade gått orgelkurs och sjöng i kyrkokör men nu skulle jag börja spela tvärflöjt. vid min Gud vad jag älskade detta instrument. jag fick spela och fick hjälp att skriva ned noter på musiken jag hörde inom mig för mina musiklärare i Luleå musikskola. jag började i en orkester i hermelinsskola i Luleå och trivdes.

sedan dess har musiken jag hörde i mammas mage liksom alla dessa orden - som kom till mitt medvetna och jag kunde förstå - följt mig genom mitt eget skapande av min person. jag har varit nyfiken och glädjefylld inför tanken att spela och skriva med andra eller för eget husbehov. jag stannar aldrig i växten och ryms inte i något fack. jag är stolt och glad över det jag lärt även om skolan var svår. att förminska mig själv idag genom att älta oförrätter kan jag icke tillåta mig. jag lever och mamma och pappa gjorde detta möjligt med allt vad de lade till och drog ifrån min uppväxt. jag fick tidigt lära mig att "själv - är bäst sin egen dräng" detta leder mig i balans då jag inte gör mig beroende av andra.

vi har alla en historia att berätta och alla har någon som mer än gärna berättar eller mer än gärna lyssnar. -
därför uppmanar jag dig som ännu inte tagit mod till dig att berätta och välja ditt perspektiv - våga vara vis!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten